

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

DECIZIE

Cererea nr. 53262/12
Dmitrii SAROV
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită la 8 iunie 2021 într-un Comitet compus din:

Carlo Ranzoni, *Președinte*,

Valeriu Grițco,

Marko Bošnjak, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere cererea de mai sus, depusă la 26 iulie 2012,

Având în vedere observațiile prezentate de către Guvernul reclamat și replica reclamantului la acestea,

Deliberând, decide următoarele:

CIRCUMSTANȚELE

Reclamantul, dl Dmitrii Sarov, este un cetățean moldovean care s-a născut în anul 1952 și locuiește în Chișinău. El a fost reprezentat în fața Curții de către dl A. Bivol, avocat în Chișinău.

Guvernul a fost reprezentat inițial de către Agentul său, dl M. Gurin și, ulterior, de către Agentul său *ad-interim*, dna R. Revencu.

A. Circumstanțele cauzei

Circumstanțele cauzei, în modul prezentat de către părți, pot fi rezumate după cum urmează.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei decizii a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În urma unei proceduri judiciare între reclamant și compania A., care s-a finalizat printr-o hotărâre definitivă din 17 septembrie 2002, ultima trebuia să-i achite primului suma de 12 259 de dolari americani (USD).

La 30 octombrie 2006 reclamantul a solicitat în mod oficial executarea hotărârii menționate *supra*. Cu toate acestea, autoritatea responsabilă de executarea deciziilor judiciare a refuzat să inițieze procedura de executare, din motivul expirării termenului de prescripție. În special, ea a susținut că, potrivit legii, persoana interesată putea solicita executarea unei hotărâri nu mai târziu de trei ani de la data la care aceasta a devenit definitivă.

Reclamantul a contestat refuzul în instanță, iar la 30 martie 2008 Curtea de Apel Chișinău a admis în mod definitiv acțiunea lui și a constatat că el nu omisese termenul limită pentru solicitarea executării hotărârii din 17 septembrie 2002.

Între timp, reclamantul și alte persoane au depus o acțiune la Judecătoria Economică, solicitând inițierea procedurii de insolvabilitate în privința companiei A.

Printr-o hotărâre din 31 martie 2008, Judecătoria Economică a dispus inițierea procedurii de insolvabilitate în privința companiei A. Cu toate acestea, hotărârea respectivă a fost casată de către Curtea Supremă de Justiție, din motive procedurale.

La 23 iunie 2008 reclamantul a depus o cerere oficială la Oficiul Centru, care era responsabil de executarea deciziilor judiciare, în vederea executării hotărârii din 17 septembrie 2002.

La 2 decembrie 2008 Oficiul Centru a emis o decizie prin care declara, *inter alia*, că, în urma verificărilor, aflase că societatea A. nu dispunea de bani pe conturile sale sau de proprietăți în sectorul orașului deservit de către Oficiul Centru. De asemenea, s-a dovedit că, potrivit cadastrului, era posibil ca societatea debitoare să aibă unele bunuri imobile în alt sector al orașului. Prin urmare, el a trimis dosarul de executare către Oficiul Buiucani.

La 28 aprilie 2009 Oficiul Buiucani a emis o decizie prin care declara, *inter alia*, că, în urma verificărilor, s-a dovedit că debitorul nu avea proprietăți în sectorul respectiv. De asemenea, la solicitarea companiei reclamante, Oficiul Buiucani a decis să trimită dosarul de executare către Oficiul Râșcani.

La 18 martie 2010 Oficiul Râșcani a trimis dosarul înapoi către Oficiul Buiucani, deoarece oficiul respectiv era însărcinat să execute o altă hotărâre judecătorească în favoarea companiei A. În aceeași zi, ultima a informat reclamantul că hotărârea din 17 septembrie 2002 nu putea fi pusă în executare, din cauza lipsei activelor deținute de către societatea debitoare.

La 4 noiembrie 2010 Judecătoria Centru a admis cererea depusă de reclamant împotriva Oficiului Centru, invocând lipsa întreprinderii acțiunilor de către autoritatea de executare. Instanța a menționat că, potrivit legii, hotărârea trebuia executată în termen de trei luni și a subliniat că autoritatea de executare nu a prezentat suficiente dovezi care să

demonstreze că a întreprins toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii din 17 septembrie 2002. Instanța a obligat autoritatea să întreprindă toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii din 17 septembrie 2002, fără a specifica măsurile care puteau fi întreprinse.

La 9 februarie 2011 Oficiul Centru a expediat o scrisoare către compania A., solicitându-i din nou să se conformeze cu hotărârea din 17 septembrie 2002.

La 5 august 2011 același oficiu a emis o decizie prin care a dispus încetarea procedurii de executare, din cauza lipsei activelor care să aparțină companiei A. Reclamantul a contestat această decizie în instanță, iar ultima a casat-o.

La o dată neprecizată, reclamantul a depus o cerere în baza Legii nr. 87, invocând eșecul autorității de executare de a executa în mod prompt hotărârea din 17 septembrie 2002.

Printr-o hotărâre din 31 ianuarie 2012, Judecătoria Centru a respins cererea reclamantului, deoarece autoritatea de executare a întreprins toate măsurile rezonabile în vederea executării hotărârii din 17 septembrie 2002, dar fără niciun rezultat, din cauza lipsei de bani sau active care să aparțină debitorului. Instanța a constatat, de asemenea, că imposibilitatea executării hotărârii se datora propriului comportament al reclamantului, care a depus o cerere de executare a hotărârii din 17 septembrie 2002 abia la 30 octombrie 2006, adică peste mai mult de patru ani.

La 20 iunie 2012 Curtea de Apel Chișinău a respins apelul reclamantului împotriva hotărârii menționate *supra* și a menținut hotărârea instanței inferioare.

B. Dreptul intern relevant

Conform Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011, orice persoană ce consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești poate adresa în instanța de judecată o cerere privind constatarea unei astfel de încălcări și repararea prejudiciului cauzat.

Potrivit articolului 1 din lege, legea trebuie interpretată și aplicată în conformitate cu legislația națională, Convenția și jurisprudența Curții.

În conformitate cu articolul 4 din lege, cererea de chemare în judecată se examinează de instanța de judecată sesizată în cel mult 3 luni de la depunerea acesteia.

Articolul 5 din lege prevede că, în urma constatării faptului că a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, instanța de judecată decide asupra acordării unei satisfacții echitabile de la bugetul de stat în contul reparării prejudiciului moral, material, precum și a costurilor și a cheltuielilor de judecată.

Articolul 6 din lege simplifică procedura de executare a hotărârilor adoptate în baza legii, astfel încât să nu fie necesare cereri sau formalități suplimentare din partea reclamanților.

Potrivit articolului 7 din lege, persoanele care au depus o cerere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului în legătură cu o pretinsă încălcare a dreptului lor la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau la executarea în termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești pot solicita despăgubiri de la instanțele naționale, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a noii legi, cu condiția ca Curtea Europeană să nu se fi pronunțat cu privire la admisibilitatea și fondul plângerii.

PLÂNGERI

Reclamantul s-a plâns, în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, cu privire la neexecutarea hotărârii din 17 septembrie 2002.

ÎN DREPT

Reclamantul a susținut că autoritatea de executare nu a întreprins toate măsurile necesare pentru a executa hotărârea din 17 septembrie 2002. Dispozițiile relevante ale Articolului 6 § 1 din Convenție și ale Articolului 1 din Protocolul nr. 1 au următorul conținut:

Dreptul la un proces echitabil

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil ... de către o instanță ... care va hotărî ... în privința încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ...”

Protecția proprietății

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

Guvernul a susținut că nu a existat nicio încălcare a dispozițiilor invocate de către reclamant.

Curtea reamintește că dreptul de „acces la o instanță” nu impune unui Stat obligația de a executa fiecare hotărâre cu caracter civil, fără a ține cont de circumstanțele specifice ale cauzei (a se vedea *Sanglier v. Franța*, nr. 50342/99, § 39, 27 mai 2003). Responsabilitatea Statului cu privire la executarea unei hotărâri judecătorești împotriva unei persoane private nu se extinde mai departe de implicarea organelor Statului în procedurile de

executare (a se vedea *Fuklev v. Ucraina*, nr. 71186/01, § 67 și §§ 90-11, 7 iunie 2005). Singura sarcină a Curții este de a examina dacă măsurile întreprinse de către autorități au fost corespunzătoare și suficiente. În situații similare prezentei cauze, în care debitorul este o persoană privată, Statul trebuie să acționeze în mod diligent pentru a asista creditorul la executarea hotărârii (a se vedea *Fociac v. România*, nr. 2577/02, § 70, 3 februarie 2005).

Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea constată, în primul rând, că reclamantul nu a indicat măsurile care puteau fi, însă nu au fost întreprinse de către autoritățile de executare pentru a asigura executarea hotărârii din 17 septembrie 2002. Cu toate acestea, e și mai important faptul că reclamantul nu a prezentat nicio dovadă pentru a combate constatările autorităților naționale de executare și ale instanțelor naționale, conform cărora compania A. nu avea bani pe conturile sale sau bunuri care puteau fi vândute ori transmise către reclamant, în contul datoriei. Într-adevăr, reclamantul însuși pare să fi fost conștient de această problemă, din moment ce el a inițiat procedura de insolvență în privința companiei A., acțiune care nu a avut succes doar din cauza problemelor de natură procedurală.

În plus, Curtea nu poate să nu observe că a fost alegerea reclamantului să nu solicite executarea hotărârii din 17 septembrie 2002 timp de aproximativ patru ani. Refuzul autorităților de executare de a iniția procedura de executare după o astfel de întârziere nu părea să fie vădit arbitrar sau abuziv, având în vedere prevederile termenului de prescripție. În orice caz, chiar presupunând că refuzul era discutabil, reclamantul nu a demonstrat nicio legătură de cauzalitate între refuzul respectiv și neexecutare. Cu alte cuvinte, reclamantul nu a demonstrat că societatea A. deținea bani și bunuri în perioada 2006-2008 și că, astfel, hotărârea putea fi executată, în cazul în care autoritatea executivă nu ar fi invocat termenul de prescripție.

Având în vedere cele expuse *supra*, Curtea nu poate decât să concluzioneze că, în prezenta cauză, măsurile întreprinse de către autorități în vederea executării hotărârii din 17 septembrie 2002 au fost corespunzătoare și suficiente în circumstanțele cauzei. Prin urmare, Curtea respinge cererea ca fiind vădit nefondată în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

Declară cererea inadmisibilă.

DECIZIA SAROV v. REPUBLICA MOLDOVA

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 1 iulie 2021.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Carlo Ranzoni
Președinte